

Sygn. akt V Kz 445/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S. O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w sprawie **Z. K.**, syna M. i W. z domu M., urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o czyn z art. 57 § 1 k.k.s. i in.

zażalenia oskarżonego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 24 kwietnia 2017 roku w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej

na podstawie art. 437 §1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach postanowił sprostować oczywistą omyłkę pisarską w wyroku nakazowym z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt II W 743/16 poprzez wpisanie w komparycji wyroku oraz w punktach 1 i 2 w miejsce imienia oskarżonego (...) prawidłowego imienia (...).

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem oskarżony zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu nieprawidłowe uznanie, iż błąd w tożsamości osoby uznanej za winną popełnienia wykroczenia skarbowego mógł zostać potraktowany jako oczywista omyłka pisarska. Nadto zarzucił, że ocena, czy dana omyłka co do personaliów oskarżonego może być sprostowana w trybie art. 105 k.p.k. powinna być dokonana na tle niepowtarzalnych okoliczności konkretnej sprawy, zaś w tej sprawie wszelka korespondencja była kierowana do osoby o personaliach I. K., co skutkowało nieotrzymaniem żadnego zawiadomienia z Sądu, a tym samym pozbawiło oskarżonego prawa do obrony w toku niniejszego postępowania.

W konkluzji zażalenia oskarżony wniósł o uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie oskarżonego nie było zasadne.

Wydane przez Sąd Rejonowy postanowienie służyło faktycznie usunięciu oczywistej omyłki pisarskiej polegającej na błędnym wskazaniu imienia oskarżonego.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, jeśli omyłka pisarska dotyczy merytorycznych elementów wyroku, to procedura sprostowania w ogóle nie może być zastosowana. W celu usunięcia takiej omyłki niezbędne jest wówczas

wniesienie środka odwoławczego, a w razie braku warunków ku temu (np. upływ terminu zawitego) - nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Do sprostowania w trybie art. 105 k.p.k. kwalifikuje się wyłącznie oczywista omyłka pisarska lub rachunkowa oraz w obliczeniu terminów, a więc takie błędy zawarte w orzeczeniu, zarządzeniu lub ich uzasadnieniu, które w sposób niebudzący wątpliwości wynikły jedynie z omyłek, a nie są następstwem celowego działania i z racji takiego charakteru, ocenianego w kontekście całokształtu związanych z ich zaistnieniem ustaleń, są widoczne na pierwszy rzut oka. Ustawodawca bezspornie akcentuje „oczywistość” omyłki, jako warunku zastosowania przewidzianej w tym przepisie regulacji. Nie uzależnia przy tym tej „oczywistości” od wagi błędu, ani też nie kreuje żadnych innych wymogów w tym względzie. Stąd też „oczywistość” konkretnie rozważanej omyłki należy zawsze oceniać w kontekście jej rzeczywistego charakteru i przyczyn jej powstania, to bowiem dopiero pozwoli stwierdzić czy faktycznie spełnia ona powyżej wskazane kryteria, jest widoczna na pierwszy rzut oka i ma wyłącznie techniczno-pisarski charakter, czy też przeciwnie, jest błędem natury merytorycznej, niemożliwym do sprostowania w omawianym trybie (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 3 lutego 2010, IV KK 351/09, opubl: Prokuratura i Prawo rok 2010, Nr 9, poz. 7, str. 7).

Wyrażany jest także pogląd, że oczywiste omyłki pisarskie mogą dotyczyć każdego elementu orzeczenia albo zarządzenia, bez względu na jego doniosłość procesową. Przy czym, co oczywiste, sprostowanie nie może prowadzić do merytorycznej zmiany orzeczenia albo zarządzenia lub jego uzupełnienia (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2017 r. II KK 274/16 opubl. Legalis).

Oznacza to, że każdorazowo w takiej sytuacji należy rozważyć, czy w oparciu o poczynione w sprawie ustalenia, związane przede wszystkim z treścią aktu oskarżenia, pełną treścią wyroku, istnieją jakiegokolwiek wątpliwości co do „omyłkowego” charakteru konkretnego zapisu, bądź jego braku w treści orzeczenia.

W niniejszym przypadku nie może być wątpliwości, że stwierdzona omyłka w imieniu oskarżonego miała charakter oczywistej omyłki pisarskiej.

Argumentacja przedstawiona przez skarżącego w zażaleniu nie jest zasadna, gdyż dokonane przez Sąd Rejonowy sprostowanie usuwa nieprawidłowość wynikającą z błędnego wskazania imienia oskarżonego. Nie skutkuje jednakże zmianą osoby oskarżonego, w którego sprawie w dniu 17 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach wydał wyrok skazujący.

Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał na fakt, iż z akt sprawy oraz z danych zawartych w bazie PESEL w sposób oczywisty wynika, że sprawa dotyczyła Z., a nie I. K., o czym świadczą dodatkowo pozostałe dane osobowe tj. data i miejsce urodzenia, imiona rodziców oraz numer PESEL. Postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie toczyło się przeciwko Z. K. i został on przesłuchany w charakterze podejrzanego (k. 36-37).

Błąd w imieniu oskarżonego został zamieszczony dopiero w akcie oskarżenia, a następnie powielony przez Sąd Rejonowy w wyroku nakazowym.

Nie był zasadny zarzut zażalenia oskarżonego, iż uwagi na wysyłanie korespondencji sądowej adresowanej na I. K. nie miał on możliwości obrony.

Okoliczność wysłania odpisu wyroku nakazowego na błędne dane osobowe skutkować powinna uznaniem, że nie można uznać doręczenia zastępczego dokonanego przez awizo za prawidłowe, co z kolei nakłada na Sąd Rejonowy obowiązek uchylenia prawomocności tegoż wyroku i ponownego wysłania jego odpisu oskarżonemu.

Mając na uwadze powyższe, uznając orzeczenie Sądu Rejonowego za prawidłowe, zaś zarzuty zawarte w zażaleniu oskarżonego za niezasadne, należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.